



Mikä minä?

O nko ihminen ikuinen paradoksi? Saammeko koskaan selville olemmeko kehittynyt (?) apina vai olemmeko jotain muuta?

Tiedän että fyysisesti olen eläin mutta tunnen että olen aikalailta erilainen kuin muut eläimet, vaikka ruumiintoiminnot ovat samoja. Se mitä en voi täysin varmasti tietää olevan toisilla, mutta itselläni kyllä, on tunne *minästä*, joka asuu eläimeni hahmossa. Kun hiljentyessäni tunnustelen tuota minää sisälläni, niin se ei tunnu ainakaan fyysiseltä.

Huomaan että *tahto* ohjaa minuuttani. Tahto ei ole sattumaa koska voin itse vaikuttaa siihen. Voin antaa tahtoni ohjautua mm. tunteiden, viettien tai järjen sanelemana.

Jos olen antanut vallan itsessäni tunteiden kuohuille ja reagoin herkästi ihastuen ja vihastuen, niin silloin olen aikalailta ulkopuolisessa ohjauksessa. Jos olen kylmästi ajatellut, että ailahtelevat tunteet aiheuttavat monenlaista harmia, ja tietoisesti vaimentanut ne, annan järkeni johtaa fyysisen kulkuneuvoni toimia ja harkitsen mitä kannattaa tehdä eri tilanteissa. Tai voi olla että olen väsynyt jatkuvasti rasittamaan aivojani asioilla, joista ei tunnu tulevan mitään selvää, joten syön kun on nälkä ja juon kun janottaa, ja kun lisääntymisvietti täyttää olemukseni, toimin sen ohjaamana.

* * *

Suurin osa ihmiskunnasta toimii noiden kolmen – tunteiden, järjen ja viettien – mukaan sen enempiä pohdiskelematta. Mutta ne eivät ole ainoita tapoja ohjautua. Päinvastoin, ne alkavat tuntua yksinkertaisilta ja kapea-alaisilta, sillä tunnen että on myös laajempia, monipuolisempia, ja ennen kaikkea antoisampia teitä.

Filosofi ja henkinen opettaja Paul Brunton opastaa kirjassaan 'Yliminää etsimässä' omaksumaan uteliaan asenteen, aivan kuin yhtäkkiä kysyisi itseltään: "Kuka on tämä olento, joka kävelee tässä kehossa tai ajattelee tässä mielessä?" ja sen jälkeen unohtamaan tuon kysymyksen. Alitajunta tuo aikanaan kaikki vastaukset.

Brunton puhuu kuinka tottumus pitää huomiomme ulkoisissa asioissa ja niistä johtuvassa henkisessä maailmassa. Silloin havainnoiva minä ei pysty tiedostamaan omaa olemustaan.

* * *

Nykypäivän tuotanto-mainos-kauppakettu ohjailee ihmisiä vetoamalla eri tavoin tunteisiin, järkeen ja viettien voimaan. Kun perustuntemuksemme saadaan liitettyksi tavaroihin ja niiden omistamiseen, alkaa minämme oma ohjausjärjestelmä olla jo sekaisin.

Etsijää saatetaan myös pidellä lujasti pinnallisessa, tuotteistetussa henkisyydessä, johon Brunton viittaa puhuessaan ulkoisista asioista johtuvasta henkisestä maailmasta. Mutta mikä meitä estää heräämästä!

Bruntonin sanoin: "Meillä on itsessämme yhtä paljon jumalaista tulta kuin niillä tietäjillä ja pyhimyksillä, joiden nimet loistavat maailmanhistorian lehdillä mutta jotka tiedostivat oman tulensa, kun me sitä vastoin uinimme."